

METAMORFOZE

*Revistă școlară de literatură și artă editată de elevii și cadrele didactice
de la Școala Gimnazială Călmățui, sat Nicolae Bălcescu, Comuna Călmățui,
județul Teleorman*

ISSN 2501-4781
ISSN-L 2501-4781

NR. 1, AN 4, FEBRUARIE 2021

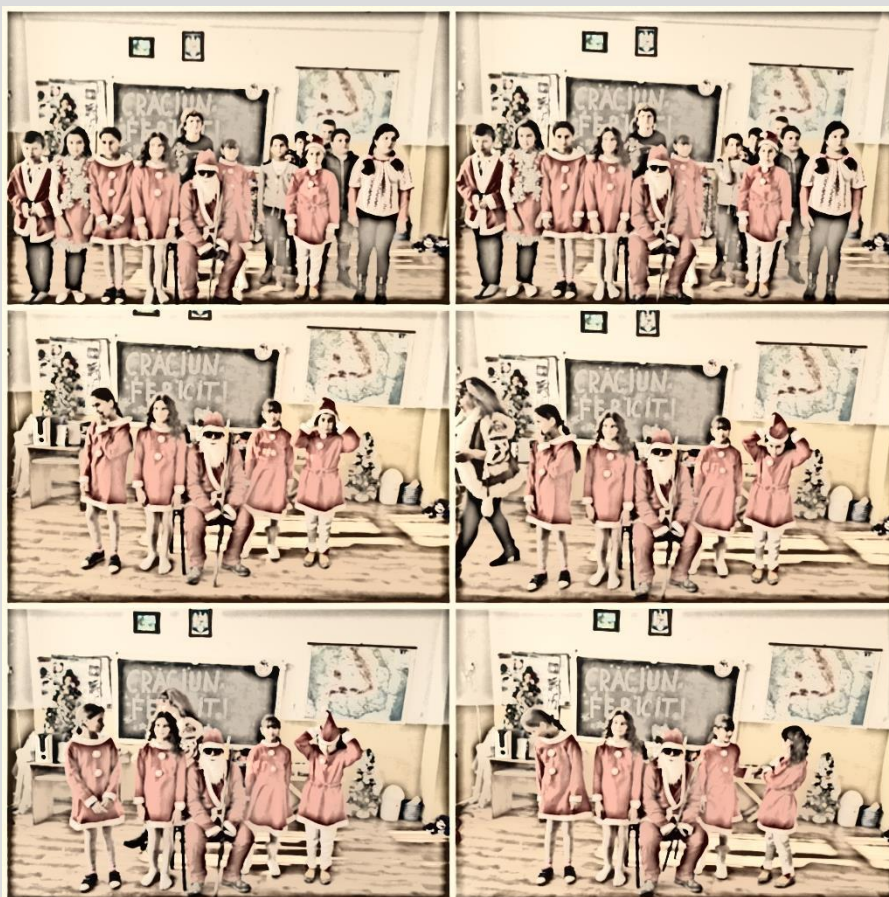
GÂNDURI LA ÎNCEPUT DE AN

Vă invităm să vă delectați mintea și sufletul cu un nou număr al acestei creații a copiilor de la Școala Gimnazială Călmățuiu, revista „Metamorfoze”, prin care arătăm lumii cine suntem, ce suntem, cum gândim, cum simțim și ce idealuri avem în viață.

În paginile acestei reviste sunt cuprinse spiritul și inocența copilăriei, aspecte ale vieții pe care vrem să le păstrăm intacte cât mai mult timp. Vrem să arătăm lumii întregi că aici sunt aceiași copii ca pretutindeni. Imaginația și creativitatea acestora sunt la înălțimea vârstei, trăirilor emoționale și experienței lor de viață. Elevii școlii noastre au muncit cu plăcere la realizarea acestei reviste, cu dorința de a se face remarcați prin talentul și puterea lor de muncă. Lucrările literare, plastice, articolele sunt alese în așa fel încât să devină un subiect interesant de lectură pentru colegii lor de toate vârstele, cadrele didactice, dar și pentru oamenii din comunitate, rudele și vecinii lor. Gândurile lor curate, visele pe care vi le împărtășesc nu pot să treacă neobservate.

Să-i încurajăm împreună să și le ducă mai departe, deoarece ei sunt viitorul nostru, viitorul comunei. Sperăm că veți descoperi între aceste pagini articole care să vă stârnească interesul și plăcerea lecturii.

Colectivul de redacție

ÎNSEMĂNĂRI PE MARGINEA CĂRȚILOR

SCRIITOR ÎN SATUL COPILĂRIEI-VIOREL PLOEȘTEANU

PROF.MIHALACHE GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLMĂȚUIU

Rubrica are drept scop cultivarea interesului pentru lectură și de a face cunoștință elevilor și celorlalți participanți cu scriitori români. Totodată, reprezintă un bun prilej de a aduce un omagiu celor care ne împărtășesc din experiențele trăite, oferindu-ne mărturii care ne conturează mândria și conștiința de a învăța și de reuși în viață. Numele lor rămân înscrise cu litere de aur în cartea veșniciei.

În acest număr al revistei, ne vom reîntâlni cu un prieten al școlii noastre, un scriitor ce a copilărit pe aceste meleaguri - VIOREL PLOEȘTEANU.

Date despre autor:

Născut la 23 februarie 1972, în comuna Călmățui, Teleorman

Din 2010 locuiește la Dublin, Irlanda.

Inițiator, fondator și donator al Bibliotecii „Fănuș Neagu”, Dublin (2011).

Membru fondator și coordonator al Centrului de promovare “Itaca” – Dublin (din 2012).

Membru fondator și redactor-șef al revistei Itaca, Dublin (2013).

Coordonator al concursurilor literare “Peregrinări”, proză și poezie, organizate anual în Dublin, cu participare internațională.

Coordonator al Distincțiilor revistei Itaca pentru Cartea anului – Diaspora

Fondator al Itaca Organization Dublin, 2017

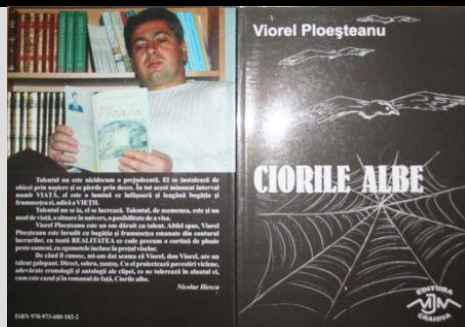
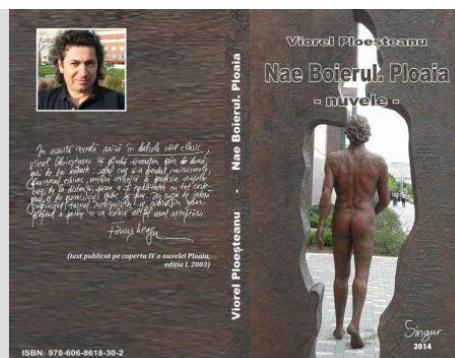
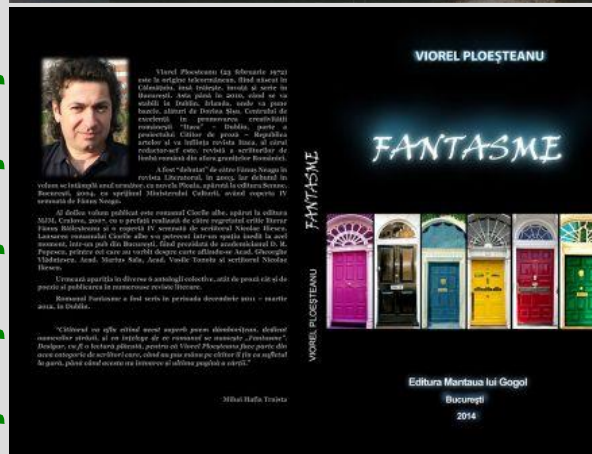
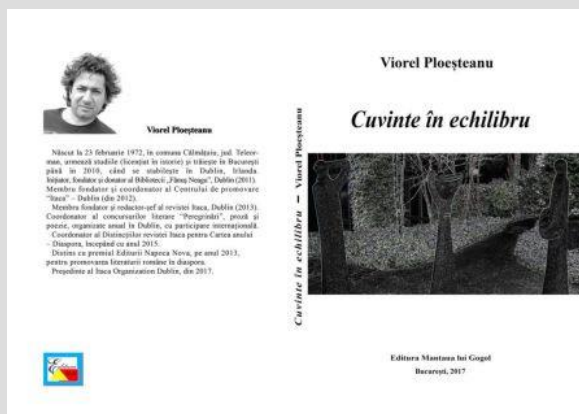
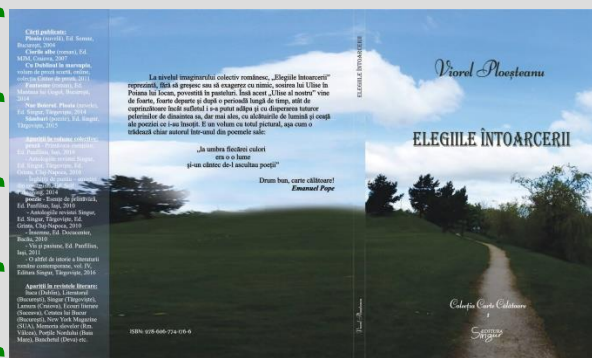
Fondator și administrator al site-ului Biblioteca Diaspora 2019

Fondator și editor al Itaca Publishing House, Dublin 2020

Editor al volumului de poezie irlandeză Blackjack (2014)

Distins cu premiul Editurii Napoca Nova, pe anul 2013, pentru promovarea literaturii române în diaspora

Volume:

Să ne aducem aminte:

Miercuri, 12 iulie 2017, ora 12, a avut loc lansarea volumelor : „Elegiile întoarcerii”(poezii), Editura Singur, Târgoviște, 2017, „ Are you happy?” (proză scurtă), Ed. Mantaua lui Gogol, București, 2017 „ Cuvinte în echilibru” (articole), Ed. Mantaua lui Gogol, București, 2017 la Căminul cultural din comuna Călmățui, Teleorman.

La eveniment au participat membrii conducerii comunității locale, elevii și cadrele didactice ale Școlii Gimnaziale Călmățui, oameni ai satului, dar și invitați de seama precum: Dorina Brândușa Landen (scriitor, Suedia), Emanue Pope (scriitor, Anglia), Ștefan Doru Dăncuș (scriitor, România), Emanuel Stoica (scriitor, România), Gabriela Țiplea (Ed. Singur, Târgoviște), moderator Mihalache Gabriela (profesor / director Școala Gimnazială Călmățui). D-na moderator a dat cuvântul tuturor invitaților după care a prezentat un scurt film informativ despre activitatea autorului cât și parcursul acestuia în viață.

D-nul Viorel Ploșteanu a adresat cuvinte emoționante despre câteva momente din timpul copilăriei, a prezentat volumele după care a oferit participanților la activitate câte un volum cu autograf iar o parte din volumele sale au fost donate unității școlare Călmățui.

Pe 12 iulie 2017, orele 12.00, la căminul cultural al Comunei Călmățui, Teleorman, are loc lansarea celor trei volume semnate de
Viorel Ploșteanu

Moderator: Prof. Gabriela Mihalache

Invitați: Dorina Brândușa Landen (Suedia, scriitor), Emanuel Pope (Anglia, scriitor), Ștefan Doru Dăncuș (România, scriitor), Gabriella Țiplea (Editura Singur, Târgoviște), Mihai Hafia Traista (România, scriitor, Editura Mantaua lui Gogol)

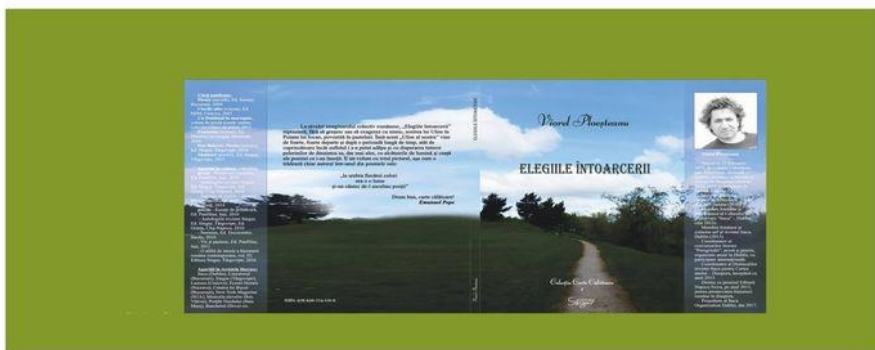
Lansarea volumelor:

Elegiile întoarcerii (poezii), Ed. Singur, Târgoviște, 2017

Are you happy? (proză scurtă), Ed. Mantaua lui Gogol, București, 2017

Cuvinte în echilibru (articole), Ed. Mantaua lui Gogol, București, 2017

Scriitor în satul copilăriei Viorel Ploșteanu

Activitatea s-a încheiat cu un scurt program artistic susținut de elevii Școlii Gimnaziale Călmățui, după cum urmează:

- recitări de poezii din cărțile autorului Viorel Ploșteanu
- sceneta inspirată din cărțile prezentate
- interpretarea muzicală (cântece folclorice specifice zonei)
- premierea elevilor care au obținut rezultate deosebite la concursurile de „Limba și literatura română”

SĂ NE CUNOAȘTEM ȚARA – POPASURI LA LOCURI SFINTE

MĂNĂSTIREA PANTOCRATOR

PROF. MIHALACHE GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLMĂȚUIU

Mănăstirea Pantocrator se află în localitatea Drăgănești Vlașca, din județul Teleorman, la 60 de kilometri de București, pe soseaua ce merge spre Alexandria. Din centrul localității Drăgănești Vlașca, un indicator arată drumul spre Videle. Pornind în această direcție, după numai un kilometru se înalță spre cer noua mănăstire.

Mănăstirea Pantocrator a fost construită pe locul fostului spital al comunei Drăgănești Vlașca, începând cu anul 2012.

Numele de Pantocrator nu a fost ales întâmplător. Numele de Panto Crator înseamnă Atotțiitorul și este un nume pe care Apocalipsa i-l dă lui Hristos. Este un nume pe care Hristos îl poartă mai ales după ce s-a înălțat la ceruri. Este credința că Hristos este acela care pe toate le ține, prin dragostea sa, prin puterea sa.

Ridicarea mănăstirii, vizitată astăzi de mii de credincioși, nu ar fi fost posibilă fără inițiativă a doi tineri părinți Sebastian Serdaru și Serafim Baci. Decizia ridicării mănăstirii a coincis cu momentul în care ambii tineri, cu studii în Teologie, au decis să renunțe la cele lumești și să treacă la traiul monahal pentru a-și dedica în totalitate viața lui Dumnezeu.

Cu ajutorul Preasfințitului Galaction, Episcopul Alexandriei și Teleormanului, cei doi părinți au reușit să aducă la Drăgănești Vlașca o mică parte din moaștele sfintei Maria Magdalena.

Paraclisul Sfânta Maria Magdalena a fost sfințit în ziua de 4 mai 2014, de sărbătoarea Aducerii moaștelor Sfintei Magdalena de la Efes la Constantinopol. Slujba Aghesmei, sfințirea noii Racle cu

moaștele Sfintei Maria Magdalena, lucrataă la Atelierele Patriarhiei Române. Sfințirea Paraclisului și Sfânta Liturghie au fost săvârșite de către Preasfințitul Galaction, Episcopul Alexandriei și Teleormanului, alături de Preasfințitul Ambrozie, Episcopul Giurguiului și de Preasfințitul Visarion, Episcopul Tulcii. Au participat la slujba și la închinarea în

Sfântul Altar peste peste 3500 de credincioși.

Complexul monahal cuprinde următoarele edificii: biserica mare, închinată Sfântului Ioan Evanghelistul, Paraclisul, închinat Sfintei Maria Magdalena, Altarul de vară, închinat Schimbării la Față a Domnului; stăreția, chiliile și trapeza.

Webografie:

<https://www.facebook.com/M%C4%83n%C4%83stirea-Pantocrator-195493947298624>

<https://www.crestinortodox.ro/biserici-manastiri/manastirea-pantocrator-Sfanta-maria-magdalena-145618.html>

https://adevarul.ro/locale/alexandria/manastirea-pantocrator-loc-pelerinaj-mii-credinciosi-perioada-sarbatorilor-pascale-1_58ef5a565ab6550cb8392ada/index.html

TRADIȚII CREȘTIN ORTODOXE

SĂRBĂTORI DE IARNĂ TELEORMĂNENE

PROF. ÎNV. PRIMAR DOBRICĂ IUSTINICA TEODORA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLMĂȚUIU

JUD. TELEORMAN

George Enescu spunea: „Folclorul nostru...nu numai că este sublim, dar te face să înțelegi totul. E mai savant decât toată muzica așa-zis savantă. Și asta într-un fel cu totul inconștient. E mai melodic decât orice melodie, dar asta fără să se vrea. E duios, ironic, trist, vesel și grav.”

Fără tradiție nu există cultură: nici omul simplu, nici geniul nu pot crea nimic fără tradiție. Omul fără tradiție este ca pomul fără rădăcini. Numai pentru aceste motive, copiii trebuie să-și cunoască, să păstreze și să transmită următoarelor generații obiceiurile și tradițiile locale și naționale.

Obiceiurile înrădăcinate în viața oamenilor, comunică o poezie netăgăduit de frumoasă. Obiceiul este o deprindere câștigată prin repetarea deasă a aceleiași acțiuni. Obiceiurile, datinile, cântecele, însoțesc viața omului de la naștere până la moarte. Județul Teleorman este foarte bogat în obiceiuri și tradiții de iarnă. Iarna începe cu sărbătoarea, atât de așteptată de copii, a Sfântului Nicolae. Cați dintre noi nu au așteptat cu înfrigurare cadouri de la mos Nicolae?

Un obicei foarte cunoscut este împodobirea pomului de Crăciun, a bradului (6 decembrie – Moș Nicolae). Bradul care este veșnic verde simbolizează viața, făcându-se astfel analogie cu viața care intră în lume o dată cu Nașterea Fiului lui Dumnezeu, Căci Cel ce este Viața se naște pentru ca noi să dobândim viața veșnică. Datina împodobirii bradului de Crăciun pare a fi de obârșie germană, așa cum este și cântecul "O, brad frumos!". Împodobirea bradului și așteptarea de către copii a "Moșului", numit, în sud-estul Europei, Crăciun, care vine cu daruri multe, este un obicei occidental care a pătruns de la oraș la sat, începând din a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Un alt obicei foarte cunoscut este „tăierea porcului”. Porcul se taie de Ignat. Ignatul este divinitatea solară care a preluat numele și data de celebrare a Sf. Ignatie Teofanul (20 decembrie) din calendarul ortodox, sinonim cu Ignatul Porcilor - în zorii zilei de Ignat se taie porcul de Crăciun. Animalul sacrificat în această zi este substituit al zeului care moare și renaște, împreună cu timpul, la solstițiul de iarnă. În antichitate, porcul a fost simbol al vegetației, primavara, apoi sacrificiul lui s-a transferat în iarnă. Imediat după sacrificare, gospodarul face “pomana porcului”: oferă celor care l-au ajutat la tăiat (uneori și vecinilor) șorici, carne proaspăt prajită și un pahar de vin (sau țuică fiartă). În puținele zile rămase până la Crăciun, gospodinele fac piftie (răcitură), sarmale, cozonaci cu nucă, mac și rahat (sau brânză și stafide), plăcintă și prăjituri diverse. În același timp, începe curățenia în casă și în curte, împodobirea locuinței și pregătirea hainelor pentru Sărbători. Odată finalizate toate pregătirile, gospodinele pun din fiecare fel de mâncare câte ceva într-un coș de nuiele și o sticlă cu vin și duc acest coș la biserică, în seara de Ajun, pentru sfințire.

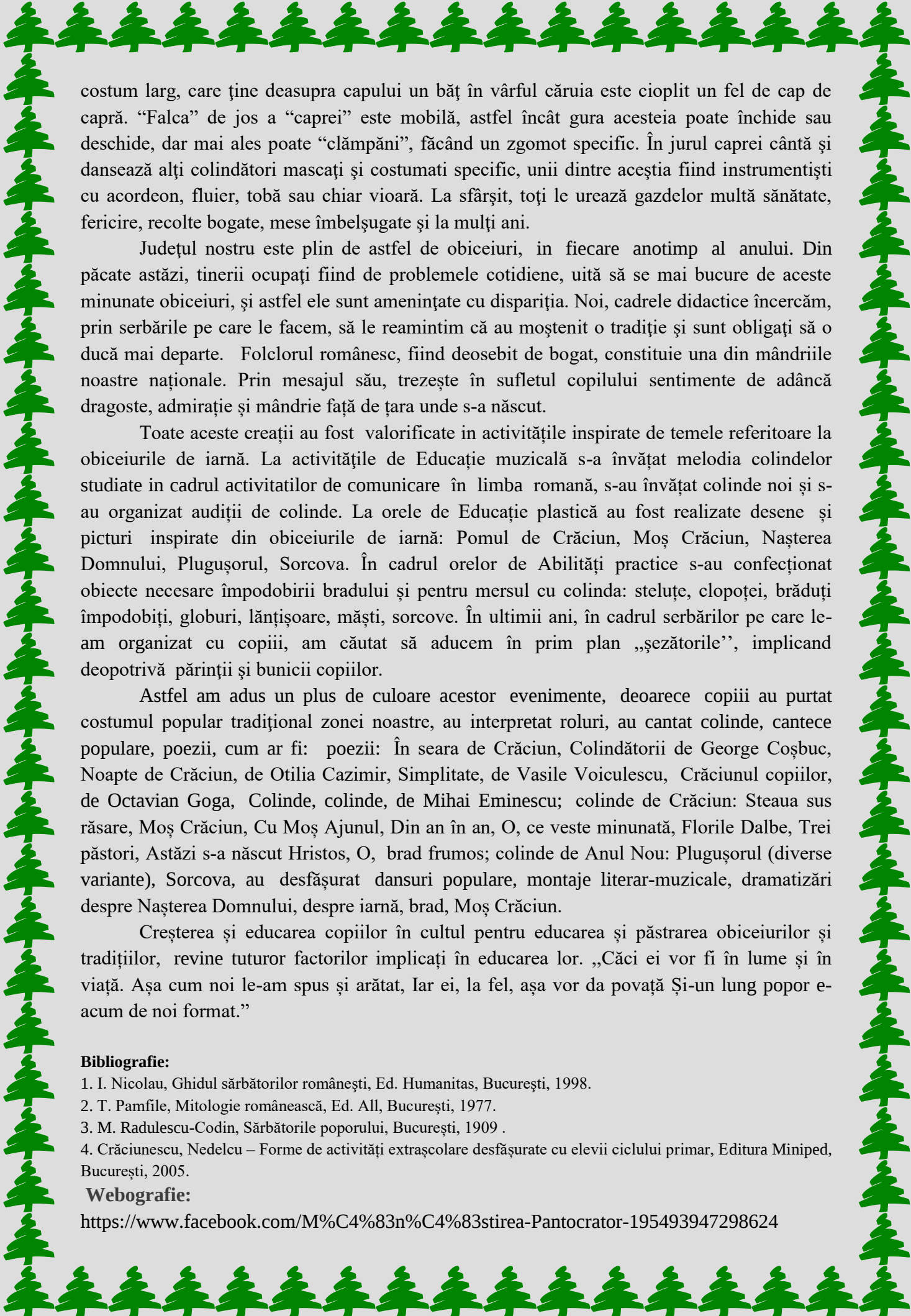
Primele semne ale Sărbătorii Nașterii Domnului le dau grupurile de colindători, care pornesc din casă în casă, cu o traistă încăpătoare pe umăr, pentru a le ura gazdelor fericire, sănătate și prosperitate. Copiii merg cu „colindețele”, o tradiție prin care copii colindă pe la casele oamenilor strigă: „Bună seara la Ajun, Poimaine la Moș Crăciun, Intr-un ceas bun, Ieși nene cu colindețe.” „Steaua” este un colind care începe din prima seară a Crăciunului și se încheie la Bobotează. Steaua este de asemenea purtată de un copil, în spatele ei fiind o lanternă aprinsă, vestind astfel nașterea Domnului. Acest obicei vrea să amintească steaua care a vestit nașterea lui Iisus și i-a călăuzit pe cei trei magi. Cântecurile despre stea provin din surse diferite: unele din literatura bizantină ortodoxă, altele din literatura latină medievală a Bisericii Catolice, câteva din literatura de nuanță Calvină și multe din ele, chiar din tradițiile locale.

Micul cor al stelarilor, care intră în imobil în zilele Crăciunului, cântă versuri religioase despre nașterea lui Isus: "Steaua sus răsare".

Crăciunul mai este numit și sărbătoarea familiei, este ocazia când toți se reunesc, părinți, copii, nepoți, își fac daruri, se bucură de clipele petrecute împreună în jurul mesei, cu credința că prin cinstirea cum se cuvine a sărbătorilor vor avea un an mai bogat. Plugușorul copiilor este tot un obicei străvechi agrar. În ajunul Anului Nou, cetele de copii intră din casă în casă să ureze, purtând bice (harapnice) din care pocnesc, buhaie (un instrument specific), clopoței, tălângi etc. Obiceiul Plugușorului este legat de speranța fertilității, versurile sale prezentând practicile agricole și urări de holde bogate. În schimbul acestor urări, copiii primesc bani.

În Teleorman, sorcova este obiceiul conform căruia în dimineața zilei de 1 ianuarie, copiii care merg cu sorcova, poartă în mână o crenguță împodobită cu flori din hârtie colorată, trec pe a rude unde le urează fericire, sănătate, tăria fierului, frumusețea trandafirului. Versurile sunt însoțite de urări specifice: „Sorcova, vesela/ Să trăiți, să-mbătrâniți/ Ca un măr, ca un păr, ca un fir de trandafir/ Tare ca piatra, iute ca săgeata/ Tare ca fierul, iute ca oțelul/ La anul și la mulți ani”.

În ziua de Sfântul Vasile, există obiceiul ca flăcăii să umble cu “capra”. În cadrul sărbătorilor agrare jocul a devenit un ritual menit să aducă rodnicie anului care urmează, spor de animale în turmele păstorilor, succesul recoltelor - invocat și evocat de boabele care se aruncau de gazdă peste cortegiul "caprei". "Capra" este de fapt un om mascat, ascuns sub un

costum larg, care ține deasupra capului un băț în vârful căruia este cioplit un fel de cap de capră. “Falca” de jos a “caprei” este mobilă, astfel încât gura acesteia poate închide sau deschide, dar mai ales poate “clămpăni”, făcând un zgomot specific. În jurul caprei cântă și dansează alți colindători mascați și costumați specific, unii dintre aceștia fiind instrumentiști cu acordeon, fluier, tobă sau chiar vioară. La sfârșit, toți le urează gazdelor multă sănătate, fericire, recolte bogate, mese îmbelșugate și la mulți ani.

Județul nostru este plin de astfel de obiceiuri, în fiecare anotimp al anului. Din păcate astăzi, tinerii ocupați fiind de problemele cotidiene, uită să se mai bucure de aceste minunate obiceiuri, și astfel ele sunt amenințate cu dispariția. Noi, cadrele didactice încercăm, prin serbările pe care le facem, să le reamintim că au moștenit o tradiție și sunt obligați să o ducă mai departe. Folclorul românesc, fiind deosebit de bogat, constituie una din mândriile noastre naționale. Prin mesajul său, trezește în sufletul copilului sentimente de adâncă dragoste, admirație și mândrie față de țara unde s-a născut.

Toate aceste creații au fost valorificate în activitățile inspirate de temele referitoare la obiceiurile de iarnă. La activitățile de Educație muzicală s-a învățat melodia colindelor studiate în cadrul activităților de comunicare în limba română, s-au învățat colinde noi și s-au organizat audiții de colinde. La orele de Educație plastică au fost realizate desene și picturi inspirate din obiceiurile de iarnă: Pomul de Crăciun, Moș Crăciun, Nașterea Domnului, Plugușorul, Sorcova. În cadrul orelor de Abilități practice s-au confecționat obiecte necesare împodobirii bradului și pentru mersul cu colinda: steluțe, clopoței, brăduți împodobiți, globuri, lăntișoare, măști, sorcove. În ultimii ani, în cadrul serbărilor pe care le-am organizat cu copiii, am căutat să aducem în prim plan „șezătorile”, implicând deopotrivă părinții și bunicii copiilor.

Astfel am adus un plus de culoare acestor evenimente, deoarece copiii au purtat costumul popular tradițional zonei noastre, au interpretat roluri, au cantat colinde, cantece populare, poezii, cum ar fi: poezii: În seara de Crăciun, Colindătorii de George Coșbuc, Noapte de Crăciun, de Otilia Cazimir, Simplitate, de Vasile Voiculescu, Crăciunul copiilor, de Octavian Goga, Colinde, colinde, de Mihai Eminescu; colinde de Crăciun: Steaua sus răsare, Moș Crăciun, Cu Moș Ajunul, Din an în an, O, ce veste minunată, Florile Dalbe, Trei păstori, Astăzi s-a născut Hristos, O, brad frumos; colinde de Anul Nou: Plugușorul (diverse variante), Sorcova, au desfășurat dansuri populare, montaje literar-muzicale, dramatizări despre Nașterea Domnului, despre iarnă, brad, Moș Crăciun.

Creșterea și educarea copiilor în cultul pentru educarea și păstrarea obiceiurilor și tradițiilor, revine tuturor factorilor implicați în educarea lor. „Căci ei vor fi în lume și în viață. Așa cum noi le-am spus și arătat, iar ei, la fel, așa vor da povață Și-un lung popor e-acum de noi format.”

Bibliografie:

1. I. Nicolau, Ghidul sărbătorilor românești, Ed. Humanitas, București, 1998.
2. T. Pamfile, Mitologie românească, Ed. All, București, 1977.
3. M. Radulescu-Codin, Sărbătorile poporului, București, 1909 .
4. Crăciunescu, Nedelcu – Forme de activități extrașcolare desfășurate cu elevii ciclului primar, Editura Miniped, București, 2005.

Webografie:

<https://www.facebook.com/M%C4%83n%C4%83stirea-Pantocrator-195493947298624>

CRĂCIUNUL-TRADIȚII DIN REGIUNILE ISTORICE ALE ȚĂRII NOASTRE

PROF. ÎNV. PRIMAR ILIE MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLMĂȚUIU, TELEORMAN

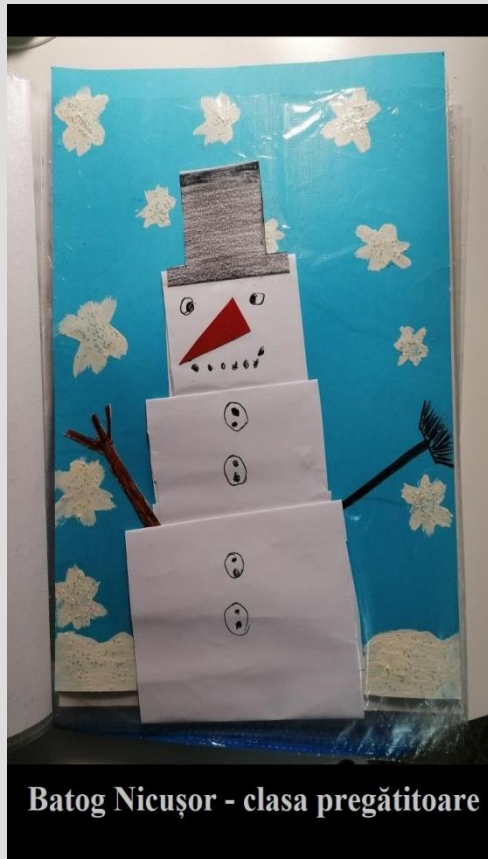
Iarna aduce cu ea bucuria sărbătorilor. Crăciunul este una dintre cele mai importante sărbători ale anului, având o semnificație cu totul aparte-nașterea Mântuitorului Iisus Hristos.

Sărbătorile de iarnă petrecute în oricare sat românesc reprezintă o experiență unică. Pentru români, Crăciunul e extrem de important. Mesele sunt îmbelșugate, se spun povești la gura sobei, se colindă. Indiferent dacă ești în Moldova, în Transilvania, în Oltenia sau în Dobrogea, iarna are o încălătură și o aromă anume.

Unele dintre cele mai frumoase tradiții de sărbători sunt în zona Moldovei. În memoria celor 12 apostoli ai lui Hristos, gospodinele pregătesc 12 feluri de mâncare. Toate preparatele sunt așezate pe masa de Ajun, amintind de Cina cea de taină.

Potecaru Alexandra - clasa I

Batog Nicușor - clasa pregătitoare

Cu o zi înainte de Crăciun, în Maramureș, sătenii pun, într-o găleată cu o apă, o potcoavă. Primul va bea stăpânul casei, apoi o va da vitelor, pentru ca acestea să fie "tari ca fierul". Găinilor li se va da mâncare din sită, ca în anul următor să facă ouă mai multe. În ajunul Crăciunului, primii care pleacă la colindat sunt copiii. Cu trăistuțele la gât, aceștia merg pe la case să anunțe nașterea Mântuitorului. În schimbul colindei primesc colaci, nuci și mere.

În Bucovina, Crăciunul este sărbătoarea care se păstrează ca în timpul străbunilor, poate mai mult decât în alte părți. În preajma Crăciunului se recuperează lucrurile împrumutate. Se consideră că nu este bine să ai lucruri

împrumutate pe durata sărbătorilor de iarnă. În ziua de Ajun, femeile pun o piatră în cuptor, crezând că îndepărtează, în acest fel, șerpii din preajma gospodăriilor.

În unele sate din Banat cel mai în vârstă membru al familiei trebuie să arunce în fața colindătorilor boabe de grâu și de porumb. Bătrânii spun că, dacă boabele

peste care au trecut colindătorii vor fi amestecate cu sămânța pe care o vor pune în brazdă, vor avea o recoltă bogată. Tot în Banat, există și obiceiul să se pună sub fața de masă fire de fân și semințe de grâu, porumb sau floarea-soarelui, care se dau apoi la vite, ca să aibă casa liniște și bogăție.

TRADIȚII DE IARNĂ ÎN TELEORMAN

ÎNV. BĂȚĂGUI GENICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLMĂȚUIU, TELEORMAN

Mai multe datini și obiceiuri prilejuite de sărbătorirea Crăciunului se mai întâlnesc în unele localități rurale din județul Teleorman, zona de sud a țării având un folclor bogat și variat. Cetele de colindători, tineri dar și maturi, cunosc texte care se adresează fiecărui component al gospodăriei unde ajung în cursul serii: bărbat, femeie, fată sau băiat.

În cultura populară tradițională, obiceiurile formează un capitol important, fiindcă întreaga viață a omului, munca lui din timpul anului și diferitele lui ocupații, relațiile cu semenii și cu întruhipările mitologice erau întreșute cu obiceiuri. În folclorul nostru, unele obiceiuri au păstrat până astăzi forme ample de desfășurare, în care vechile rituri se îmbină cu acte ceremoniale, cu manifestări spectaculoase.

Obiceiurile înrădăcinate în viața oamenilor, comunică o poezie netăgăduit de frumoasă. Obiceiul este o deprindere câștigată prin repetarea deasă a aceleiași acțiuni. Obiceiurile, datinile, cântecele, însoțesc viața omului de la naștere până la moarte.

Județul Teleorman este foarte bogat în obiceiuri și tradiții. Folcloriștii împart obiceiurile după anotimpuri, concentrându-le în jurul sărbătorilor importante.

Obiceiurile Anului Nou, practicate în perioada 24 decembrie-7 ianuarie, sunt legate de sărbătorile Crăciunului și ale Anului Nou și au o mare bogăție folclorică. De Anul Nou sunt colinde și urări.

Colindele religioase au ca subiect nașterea, botezul și patimile lui Isus Hristos. Colindele au text și melodie: Steaua, Domn, Domn să-nălțăm, Astăzi s-a născut Hristos, Florile dalbe etc. De Crăciun se taie porcul, iar copii merg cu „bolindeții”, o tradiție prin care copii colindă pe la casele oamenilor strigând: „Bună seara la Ajun,

Că e mâine Moș Crăciun,
Cu bucata pe tăciun.”

În schimb copii primesc covrigei, biscuiți, nuci sau alte dulciuri.

Obiceiurile înrădăcinate în viața oamenilor, comunică o poezie netăgăduit de frumoasă. Obiceiul este o deprindere câștigată prin repetarea deasă a aceleiași acțiuni. Obiceiurile, datinile, cântecele, însoțesc viața omului de la naștere până la moarte.

În afară celor care cântă, din grup face parte "Măgarul", adică cel ce poartă o desagă pentru colaci, covrigi, mere, nuci și alte daruri, inclusiv vinul de buturugă. În lumea satului teleormănean există credința că dacă mănânci un măr în ziua de Crăciun vei fi sănătos pe tot

parcursul noului an. Ca să fii ferit de farmece, este bine să așezi în cele patru colțuri ale mesei de Crăciun, sub fața de masă, căței de usturoi și boabe de mei.

Bătrânii din unele localități mai cred că în Ajunul Crăciunului, la miezul nopții, se deschid porțile Raiului pentru cei care mor în această perioadă.

Ca și în întreaga țară, locuitorii din județul Teleorman au obiceiuri legate de anumite zile ale anului, păstrate prin tradiție de la strămoșii nostri și în care palpită înțelepciunea poporului român, între care colindele și obiceiurile legate de Anul Nou ocupă un loc însemnat. Cele mai frecvente colinde, care au rezistat timpului sunt: „Astă noapte-ntunecoasă”, „Sub umbrar de rosmarin”, „Sorcova” și „Plugușorul”.

Primul colind, pe lângă urarea tradițională de Anul Nou, elogiază prin versurile sale elementele mediului rustic, care influențează și susțin existența omului. Acestea sunt, mai ales, plantele agricole, grâul și floarea-soarelui:” Astă noapte-ntunecoasă,/ Noi venim să colindăm,/ La fereastră să strigăm/ Și vouă să vă urăm./ Porumbeii satului/ Uruiră și zburară/ Din cuibul pătului,/ Cu norii s-amestecară./ Câte flori sunt pe pământ,/ Toate merg la jurământ,/ Numai floarea soarelui/ Și cu spicul grâului/ Șăd în poarta raiului/ Și-mi judecă florili,/ Ce-au făcut miroasili.”

Cel de-al doilea colind, este un vechi ceremonial, care exprimă metaforic o scenă erotică, după cum o consemnează versurile: „-Fir-ai, fată or nevastă/ Or zână din cer picată!/ - Nu sunt fată, nici nevastă,/ Nici zână din cer picată/ Și sunt Floarea Soarelui,/ Șăd în poarta raiului,/ Ca să judec florili,/ ce-au făcut miroasili./ A dat o ploaie cu vânt/ Și le-a culcat la pământ,/ A bănut un vânt turbat/ Și miroasele le-a luat,/ A bănut un vânt cu soare/ Și le-a sculat în picioare.”

Aceste cântece se cântau în seara de Anul Nou, când colindătorii obișnuiau să poarte cu ei o strachină cu grâu verde, legat cu fir roșu, precum și boabe de grâu, cu care loveau în geam, cei din casă răspunzându-le:”Ca mine, ca mine!”, adică noul an care vine să facă grâul să crească mare și să dea producții bune. În timp ce se cântau colindele, colindătorii trosneau din bice și sunau clopotele, strigând: „Ura, ura, ura!”

Dacă în seara Anului Nou nu colindă decât băieții între 10-16 ani, a doua zi dimineața, umblă cu soarcova, atât băieții, cât și fetele ce nu depășesc vârsta de 10 ani.

Înainte vreme, sorcova nu era făcută din flori de hârtie colorată, ca astăzi, ci din crenguțe cu flori de măr, păr, vișin și trandafir. Aceste crenguțe, de obicei câte una pentru fiecare membru al familiei, se puneau, în seara de 30 noiembrie, seara de Sf. Andrei, într-o cană cu apă, la fereastră în casă, gospodina având grijă să schimbe apa în fiecare zi. Îngrijite astfel, și fiind la căldură și lumină, crenguțele înmugureau și chiar înfloreau. Din aceste crenguțe înflorite se împodobeau sorcovele copiilor, care atunci când sorcoveau, spuneau: „Sorcova, vesela,/ Să trăiți,/ Să-mbătrâniți,/ Ca un măr,/ Ca un păr,/ Ca un fir de trandafir!/ Să fiți:/ Tare ca fieru,/ Iute ca oțelu,/ Tare ca piatra,/ Iute ca săgeata,/ La anu și la mulți ani!”

În ziua Anului Nou se umblă cu Plugușorul. Câțiva flăcăi, îmbrăcați în costume populare tradiționale, cu un plug tras de patru boi, albi și frumoși, veneau în gospodăriile oamenilor și recitau „Plugușorul” din colecția lui Vasile Alecsandri, neuitând să strige de fiecare dată: „Mânați, măi flăcăi, hăi, hăi!” Se trosnea cu bicele și se băteau tălângile și clopotele, se trăgea de buhai și se brăzda cu plugul prin zăpadă.

De Anul Nou se colindă cu Steaua, Sorcova, Plugușorul. Se colindă în grupuri organizate de cadrele didactice.

Plugușorul este un obicei foarte vechi și se urează fiecărui gospodar. Plugușorul este poezia care a cuprins cele mai multe transformări.

În Teleorman, copii care merg cu sorcova poartă în mână o crenguță împodobită cu flori din hârtie colorată, trec pe a rude unde le urează fericire, sănătate, tăria fierului, frumusețea trandafirului.

Steaua este de asemenea purtată de un copil, în spatele ei fiind o lanternă aprinsă, vestind astfel nașterea Domnului.

Capra este de asemenea un obicei străvechi sunt manifestări spectaculoase, cu personaje bufe ce interpretează diferite roluri, întâlnite la Putineiu, Călmățui, Salcia, Călmățui de Sus, etc. Este costumată și jucată de un flăcău. Acesta ascuns sub un cojoc sau un cearșaf, ritmează jocul, acționând botul de lemn clămpănitor. Jocul caprei este însoțit de diverse instrumente și de alte personaje travestite care cântă, scandează numele caprei.

Irodul se practică în diverse sate din județ. Irozii sunt costumați specific, cu șepci (chipie din carton), peste îmbrăcăminte sunt puse foarte multe panglicuțe din hârtie frumos colorată.

Județul Teleorman este plin de astfel de obiceiuri. Din păcate astăzi, tinerii ocupați fiind de problemele cotidiene, uită să se mai bucure de aceste minunate obiceiuri, și astfel ele sunt amenințate cu dispariția. Noi, cadrele didactice încercăm, prin serbările pe care le facem, să le reamintim că au moștenit o tradiție și sunt obligați să o ducă mai departe.

Neagu Mihaela - clasa a VII-a

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE CRĂCIUN ÎN JUDEȚUL TELEORMAN

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR PĂUN STELUȚA

GRĂDINIȚA NR.2 CĂLMĂȚUIU

COMUNA CĂLMĂȚUIU, JUDEȚUL TELEORMAN

Mai multe datini și obiceiuri prilejuite de sărbătorirea Crăciunului se mai întâlnesc în unele localități rurale din județul Teleorman, zona de sud a țării având un folclor bogat și variat. Fără tradiție nu există cultură: nici omul simplu, nici geniul nu pot crea nimic fără tradiție.

Omul fără tradiție este ca pomul fără rădăcini. Numai pentru aceste motive, copiii trebuie să-și cunoască, să păstreze și să transmită următoarelor generații obiceiurile și tradițiile locale și naționale. Obiceiul este o deprindere câștigată prin repetarea deasă a aceleiași acțiuni. Obiceiurile, datinile, cântecele, însoțesc viața omului de la naștere până la moarte.

Iarna începe cu sărbătoarea, atât de așteptată de copii, a Sfântului Nicolae. Câți dintre noi nu au așteptat cu înfrigurare cadouri de la mos Nicolae?

Un obicei foarte cunoscut este împodobirea pomului de Crăciun, a bradului (6 decembrie – Moș Nicolae). Bradul care este veșnic verde simbolizează viața, făcându-se astfel analogie cu viața care intră în lume o dată cu Nașterea Fiului lui Dumnezeu. Împodobirea bradului și așteptarea de către copii a "Moșului", care vine cu daruri multe, este un obicei occidental care a pătruns de la oraș la sat, începând din a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Un alt obicei foarte cunoscut este „tăierea porcului”. Porcul de Crăciun se taie în zorii zilei de Ignat. Imediat după sacrificare, gospodarul face “pomana porcului”: oferă celor care l-au ajutat la tăiat (uneori și vecinilor) șorici, carne proaspăt prajită și un pahar de vin (sau țuică fiartă). În puținele zile rămase până la Crăciun, gospodinele fac piftie (răcitură), sarmale, cozonaci cu nucă, mac și rahat (sau brânză și stafide), plăcintă și prăjituri diverse. În același timp, începe curățenia în casă și în curte, împodobirea locuinței și pregătirea hainelor pentru Sărbători. Odată finalizate toate pregătirile, gospodinele pun din fiecare fel de mâncare câte ceva într-un coș de nuiel și o sticlă cu vin și duc acest coș la biserică, în seara de Ajun, pentru sfințire. Primele semne ale Sărbătorii Nașterii Domnului le dau grupurile de colindători, care pornesc din casă în casă, cu o traistă încăpătoare pe umăr, pentru a le ura gazdelor fericire, sănătate și prosperitate. Copiii merg cu „colindețele”, o tradiție prin care copii colindă pe la casele oamenilor strigă: „Bună seara la Ajun, Poimaine la Moș Crăciun, Intr-un ceas bun, Ieși nene cu colindețe.” „Steaua” este un colind care începe din prima seară a Crăciunului și se încheie la Bobotează. În lumea satului teleormănean există credința că dacă mănânci un măr în ziua de Crăciun vei fi sănătos pe tot parcursul noului an. Ca să fii ferit de farmece, este bine să așezi în cele patru colțuri ale mesei de Crăciun, sub fața de masă, căței de usturoi și boabe de mei.

Bătrânii din unele localități mai cred că în Ajunul Crăciunului, la miezul nopții, se deschid porțile Raiului pentru cei care mor în această perioadă.

Steaua este de asemenea purtată de un copil, în spatele ei fiind o lanternă aprinsă, vestind astfel nașterea Domnului. Acest obicei vrea să amintească steaua care a vestit nașterea lui Iisus și i-a călăuzit pe cei trei magi. Crăciunul mai este numit și sărbătoarea familiei, este

oazia când toți se reunesc, părinți, copii, nepoți, își fac daruri, se bucură de clipele petrecute împreună în jurul mesei, cu credința că prin cinstirea cum se cuvine a sărbătorilor vor avea un an mai bogat. Plugușorul copiilor este tot un obicei străvechi agrar. În ajunul Anului Nou, cetele de copii intră din casă în casă să ureze, purtând bice (harapnice) din care pocnesc, buhaie (un instrument specific), clopoței, tălăngi etc. Obiceiul Plugușorului este legat de speranța fertilității, versurile sale prezentând practicile agricole și urări de holde bogate. În schimbul acestor urări, copiii primesc bani.

În Teleorman, sorcova este obiceiul conform căruia în dimineața zilei de 1 ianuarie, copiii care merg cu sorcova, poartă în mână o crenguță împodobită cu flori din hârtie colorată, trec pe a rude unde le urează fericire, sănătate, tăria fierului, frumusețea trandafirului. Versurile sunt însoțite de urări specifice: „Sorcova, vesela/ Să trăiți, să-mbătrâniți/ Ca un măr, ca un păr, ca un fir de trandafir/ Tare ca piatra, iute ca săgeata/ Tare ca fierul, iute ca oțelul/ La anul și la mulți ani”.

Județul nostru este plin de astfel de obiceiuri, în fiecare anotimp al anului. Din păcate astăzi, tinerii ocupați fiind de problemele cotidiene, uită să se mai bucure de aceste minunate obiceiuri, și astfel ele sunt amenințate cu dispariția.

Noi, cadrele didactice încercăm, prin serbările pe care le facem, să le reamintim că au moștenit o tradiție și sunt obligați să o ducă mai departe. Folclorul românesc, fiind deosebit de bogat, constituie una din mândriile noastre naționale. Prin mesajul său, trezește în sufletul copilului sentimente de adâncă dragoste, admirație și mândrie față de țara unde s-a născut. Toate aceste creații au fost valorificate în activitățile inspirate de temele referitoare la obiceiurile de iarnă.

Webografie:

<https://www.facebook.com/M%C4%83n%C4%83stirea-Pantocrator-195493947298624>

ANUL NOU – TRADIȚII ȘI OBICEIURI ROMÂNEȘTI

PROF.STATE STELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLMĂȚUIU

Anul Nou, denumit și Sânavasăiu sau Crăciunul Mic este pentru români o sărbătoare laică, cu foarte puține conotații religioase, care marchează noul an civil – fiindcă anul nou bisericesc începe la 1 septembrie.

Celebrarea începutului unui nou an este cea mai veche dintre sărbătorile cunoscute astăzi, având o vechime de peste 4000 de ani. Astfel, în jurul anului 2000 î.Hr., vechii babilonieni sărbătoreau Anul Nou în momentul apariției lunii noi după echinocțiul de primăvară, care cădea de regulă în perioada 23-25 martie, după actualul calendar și care coincidea cu începerea anotimpului renașterii, al semănatului și al înfloririi.

La romani, celebrările, numite Calende, durau trei zile, timp în care oamenii își făceau daruri simbolice – dulciuri și miere – pentru a avea pace, aur și bani pentru prosperitate, sau felinare pentru un an plin de lumină.

Anul Nou coincide cu sărbătoarea Sfântului Vasile cel Mare. Trebuie remarcat că în perioada sărbătorilor de iarnă, se face trecerea de la vechi la nou, de la sărbătorirea unor moși – Andrei, Nicolae, Crăciun – la cei care sunt serbați în noul an – Sfântul Vasile. De aici și ideea împlinirii perfecțiunii începuturilor, cu beatitudinea vârstei de aur. În această perioadă se întâlnesc la români cele mai multe tradiții și obiceiuri populare, un amestec de vechi și nou, extrem de prețuite la noi în țară.

Anul Nou, prin întreg complexul de tradiții asociate, este perceput ca moment de renovare a timpului dar și a lumii, de alungare a spiritelor rele, un moment ce face trecerea între două cicluri de vegetație și de munci.

După perioada Crăciunului, dominată de colinde, răspândite mai larg la nivelul țării, Anul Nou este marcat anumite tradiții generale dar și de obiceiuri locale sau zonale foarte puternice, care încă se mai păstrează și în zilele noastre. Pornind de la Revelion, văzut ca o petrecere între ani, în familie sau cu prietenii, însoțită de joc și dans, mâncare din belșug și băutură, artificii sau petarde și tradiționalele obiceiuri de la miezul nopții dintre ani, Anul Nou prilejuiește o multitudine de tradiții extrem de prețuite: plugușorul, sorcova, buhaiul, vasilca, jocurile mimice cu măști de animale sau personaje țărănești, Vergelul, Capra, Ursul, Căiuții, Cerbul, Berea, Țurca, Brezaia sau Caledarul de ceapă, pentru a prezenta o enumerare succintă. Mai mult, fetele nemăritate încearcă, urmare a unor credințe sau superstiții, să vadă, la cumpăna dintre ani, cum ar putea arăta alesul.

În toate tradițiile prezentate sub formă de joc, coregrafia este asigurată de măști diferite în funcție de zonă. Spre exemplu, în Moldova se întâlnesc cele mai multe datini la această sărbătoare, întruchipate de cete de feciori, care prezintă fel și fel de jocuri și costumații din cele mai variate, colindând, în mod uzual, din casă în casă, și jucând în ritmul fluierăturilor și strigăturilor, sau al muzicii.

În Bucovina, are loc un obicei unic în țară, de Anul Nou: bungherii, costumați în uniforme militare asemănătoare generalilor austrieci, joacă în cerc și produc diferite strigături, fiind acompaniați de instrumente de suflat și tobe. În cele ce urmează vă prezentăm pe scurt câteva din tradițiile românești de Anul Nou .

- **Sorcova** – este unul dintre cele mai des întâlnite obiceiuri de Anul Nou, practicat mai ales de copii, care se adună în cete și, în prima zi a anului, pleacă, mai ales pe la casele cunoscuților. Sorcova este la origini o nuiă îmbrăcată în hârtie colorată, tăiată șuvițe, împodobită uneori cu flori, tot din hârtie colorată și ciucuri. După „sorcovire” – care este în esență o urare pentru un an mai bun, copiii sunt recompensați cu colaci, dulciuri și bani.

- **Îngropatul Anului** – este un ceremonial de înnoire simbolică a timpului, practicat în noaptea dintre ani – în fapt denumirea care a precedat actualul Revelion. Corespunzător divinității, și credinței că timpul se naște anual, întinerește, se maturizează, îmbătrânește și moare, pentru a renaște după încă 365 de zile, prin obiceiuri și credințe care exprimă teama, dezordinea și haosul, iar după miezul nopții de Revelion optimismul, veselia, ordinea și echilibrul, oamenii acordă diverse semnificații unor fenomene naturale care evoluează distinct de voința fiecăruia.

- **Vergelul** – este un obicei nu atât de larg răspândit – fiind caracteristic bejenarilor ardeleni – , potrivit căruia în noaptea de ajun se organiza pentru feciori și fete, un ceremonial nocturn de aflare a ursitei și norocului. Ritualul poate fi întâlnit în zona etnografică Dorna, de unde își trage obârșia.

Astfel la o casă anume aleasă, se pregătea un vas mare cu apă (ciubar), nuiăua pentru „vergeluit”, precum și un butoi cu băutură, iar în noaptea din ajunul Anului Nou, la un semnal sonor, tinerii se adunau la casa stabilită, unde, după o petrecere, fetele și băieții își aruncau pe masă câte un obiect personal, care era aruncat în vasul cu apa neîncepută iar vergelatorul – de obicei un bărbat isteț – ascuns sub un cearșaf, amesteca obiectele din vas, invocând divinitatea pentru a le dăruii tinerilor noroc și belșug. De multe ori, prezicerea în fața obiectului scos din apă era presărată cu glume, înveselind astfel atmosfera. Ceremonialul continua apoi cu joc, mâncare și băutură din abundență.

- **Capra** – sau jocul caprei, este întruchiparea unui animal care a simbolizat personificarea prolificității zoologice și fertilității telurice. Capra, își subordonează în timpul desfășurării jocului, toate celelalte personaje, iar în unele zone, jocul apare sub forma unor cete de mai multe capre (Ostra), în altele animalul fiind singur, însoțit doar de cioban, moș și babă. Capra este întruchipată de o mască sculptată în lemn, cu maxilarul inferior mobil pentru a fi tras cu o sfoară, pentru a clămpăni în timpul dansului. Maska mai conține două cornițe cu oglinzi, panglici multicolore, hurmuz și flori și este fixat într-un băț-suport care se sprijină pe pământ. Persoana care joacă capra este acoperită cu o țesătură – scoartă sau laicer – acoperită de năframe de mătase, sau, cum se întâmpla la origini, era îmbrăcată în stuf.

- **Ursul** – este un joc bazat pe cultul ursului, moștenit de la geto-daci, care îl venerau ca pe un animal sacru. Forma capului de urs se obține întinzând o piele de vițel sau de miel peste o găleată metalică, iar de la gât în jos, corpul celui care se maschează este acoperit cu o blană de oaie sau cu un cojoc lung, întors pe dos, deși la origini se folosea chiar o blană de urs. În zona Humorului s-a păstrat obiceiul ursului de paie – cea mai arhaică formă de întruchipare a animalului, costumație pentru care se răsucesc frânghiile din paie de ovăz care în dimineața ajunului de An Nou, sunt cusute pe hainele purtătorului. Jocul ursului, pregnant prezent în Bucovina – locul în care ursul este foarte venerat – este cel mai spectaculos dintre toate jocurile cu măști întâlnite în cete. Urșii, constituiți în cete speciale de câte 10-15 personaje sau incluși în grupurile complexe cu mai multe personaje, joacă la comanda ursarilor, tineri chipeși, îmbrăcați în veșminte colorate, care dau ritmul jocului cu ajutorul unor ciururi (tobe).

• **Căiuții** – Jocul calului are la bază cultul cailor practicat la solstițiul de iarnă, la echinocțiul de primăvară precum și la solstițiul de vară, pornind de la întruchiparea plastică a unor simboluri mitice din tradiția bucovineană, căci în credințele arhaice, calul avea o funcție de protejare a gospodăriilor și bisericilor de spiritele rele. Căiuții (căluții) sunt mai larg răspândiți în Bucovina, mai ales în zonele Dolhești, Zvoriștea, Zamostea, Hârtop și Fântânele, impresionând prin fast și eleganță.

Tinerii aleși pentru grupurile de căiuți trebuie să fie excelenți dansatori, exprimând prin joc vitalitatea și forța exuberantă a tinereții. În mod tradițional, jucătorii de căiuți sunt echipați cu capete de cal, lucrate din lemn și îmbrăcate în pânză roșie, albă sau neagră, la care se adaugă oglinzi, mirt sau panglici. Capul de cal este fixat într-un suport de lemn, care se acoperă cu un covor sau o bucată de pânză albă sau colorată, peste care se cos elemente decorative.

Există zone în care, similar alaiului caprei sau ursului, se întâlnește alaiul calului însoțit de turc, babă, moșneag și negustor.

• **Cerbul** – Pornind de la simbolizarea, în mitologia populară românească, a purității și dreptății, masca de cerb se compune tot din cap sculptat în lemn, cu un un maxilar mobil – clămpănitor, și trup realizat dintr-un covor ornat cu năframe. Jocul cerbului este structurat după modelul caprei, cu o mișcare exuberantă și plină de vivacitate. Cerbul este înconjurat de moșnegi și babe, de muzicieni și dansatori, îmbrăcați în costume populare. Obiceiul cerbului are predominanță tot în Bucovina, iar în satul Corlata se întâlnește cel mai fastuos alai, care încântă prin eleganța jocului dar și prin colindul de cerb care îl însoțește, fiind cea mai veche formă de colind din zona Bucovinei.

• **Berea** – Perioada imediat următoare Crăciunului este, în satele de bejenari ardeleni – mai ales în zona Humorului, momentul petrecerii comunitare numite „Bere”, în vechime porelunită chiar dincolo de Anul Nou, spre Bobotează. Întreaga manifestare era în responsabilitatea unui colcer sau colacar, iar în satele mari aveau loc chiar două astfel de petreceri – „bera de sus” și „bera de jos”. În mod obișnuit, băieții se ocupau de tocmirea muzicii, de colectarea băuturii, iar fetele aduceau mâncarea și prăjiturile. Fetele, îmbrăcate în costume populare veneau însoțite de mame sau de o soră sau altă rudă mai mare, iar cele venite neînsoțite erau prost văzute de lumea satului. Ele erau întâmpinate de feciori, erau servite cu o băutură, apoi erau invitate la dansul cel mare care se desfășura în fața casei, unde ieșeau în șir, ținându-se de mâini. Fetele care erau scoase la joc aduceau de acasă un „struț” – în fapt un băț împodobit cu mirt și panglici colorate – pe care îl dădeau, la sosire, calfei, în momentul în care începea jocul, în cadrul unui ceremonial special, în care feciorii consacrau prin dans statutul de fete de măritat al tinerelor sosite la petrecere. După un dans în doi, urma o suită de douăsprezece jocuri, cu denumiri aparte – bătrâneasca, pătrunjelul, coasa sau arcanul – fiecare joc fiind dedicat unei luni din an. În pauza jocului, tinerii degustau din bunătățile culinare aduse de fete și din băutura special pregătită. Uneori, după încheierea jocului și a petrecerii, fetele se îndreptau către casele lor, însoțite fiind de flăcăi, petrecerea continuând între flăcăi și tații fetelor, până târziu în noapte. Așadar „Berea” era un prilej de apreciere a comportamentului fiecărui flăcău, dar și a calității de gospodină a tinerelor fete, de aceea toți se străduiau să prezinte o imagine cât mai bună în fața satului. Evident acest prilej era momentul de la care porneau preparative pentru numeroase căsătorii. Din păcate această tradiție se întâlnește din ce în ce mai rar în satele românești.

- **Căledarul de ceapă** – este un obicei provenit din zona Hunedoarei, pentru a anticipa cum va fi vremea în fiecare lună din anul care urmează. Astfel, în noaptea de Anul Nou, dintr-o ceapă se desfăceau 12 foi corespunzătoare, în ordine, lunilor anului viitor. În fiecare foaie de ceapă se pune câte o jumătate de linguriță de sare, iar foile astfel preparate se lasă pe masă, până în dimineața Anului Nou. În foile (lunile) în care sarea se topește toată, înseamnă că se așteaptă ploi, iar în caz contrar, lunile respective vor fi secetoase. După cum se observă, zilele din perioada Anului Nou sunt asociate cu o mare varietate de tradiții și obiceiuri, mai ales în zona Bucovinei, în care o mare parte din credințele vechi s-au moștenit și s-au păstrat peste generații. Ele reprezintă de multe ori spectacole grandioase care impresionează nu numai viața locală dar și turiștii din țară și mai ales din străinătate. Toate acestea creează o atmosferă incredibilă, unică, legând punți nevăzute între om și cosmos sau mediul înconjurător, dar mai ales între semeni.

IARNA ÎN SUFLETELE COPIILOR

OBICEIURI ȘI TRADIȚII DE CRĂCIUN ȘI ANUL NOU ÎN ALTE ȚĂRI

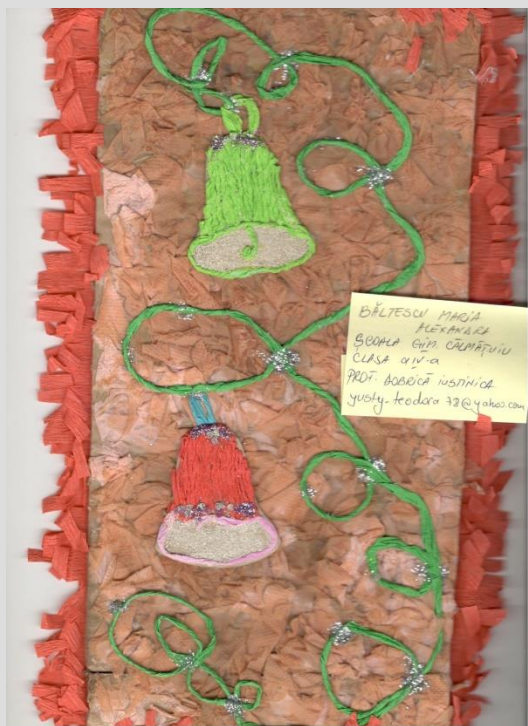
ENE CRISTINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ZAHARIA STANCU”
CLASA a VI-a A

În **Franța**, în Ajunul Crăciunului copiii își lasă pantofii lângă sobă pentru ca Pere Noel să le pună în ei darurile. Bradul de Crăciun este împodobit noaptea, pentru ca în dimineața de Crăciun copiii să găsească pe lângă cadouri un brad decorat cu dulciuri, fructe, nuci și mici jucării. În piețele din fața catedralelor povestea nașterii lui Christos este jucată de actori sau este repovestită în teatre improvizate de păpuși.

În aproape fiecare locuință franceză proprietarii construiesc o scenă a Nașterii, numită "creche", mai mare sau mai mică, aceasta devenind centrul sărbătoririi Crăciunului. Personajele acestei scene sunt de regula mici statuete din lut, numite "santons" (mici sfinți). În afara personajelor din Biblie sunt așezate și figurine reprezentând autoritățile sau celebritățile locale. Acest obicei este atestat pentru prima dată în secolul XVII, grija și talentul cu care sunt realizate figurinele fiind de-a dreptul uimitoare. De altfel acestea sunt puse în vânzare în luna decembrie, în principal la Marsilia și Aix, în cadrul târgurilor de Crăciun.

Bradul de Crăciun nu a fost niciodată foarte popular în Franța, în locul lui fiind preferată tradiția "trunchiului Yule". Acest obicei, datând din secolul XII, este foarte popular în Franța, desi trunchiul autentic a fost înlocuit printr-o prăjitura delicioasă, numită "buche de Noel" (Bușteanul de Crăciun).

În trecut, cu ocazia Crăciunului, în fiecare casă era adus un trunchi de copac proaspăt tăiat, care era lăudat și stropit cu ulei și vin, întreaga familie bucurându-se în jurul lui. Astăzi prăjitura a înlocuit lemnul, fiind servită la masa de Crăciun, numită "le reveillon". Aceasta masă are loc în Ajunul Crăciunului, la miezul nopții, după slujba de la biserică. Meniul acestei mese speciale variază de la o regiune la alta. În Alsacia la principalul fel se servește găscă, în Burgundia curcan cu castane, în timp ce parizienii preferă scoicile și pate de foie gras. Se mai servește carne de pasăre, șuncă, salate, prăjituri, fructe și vin.

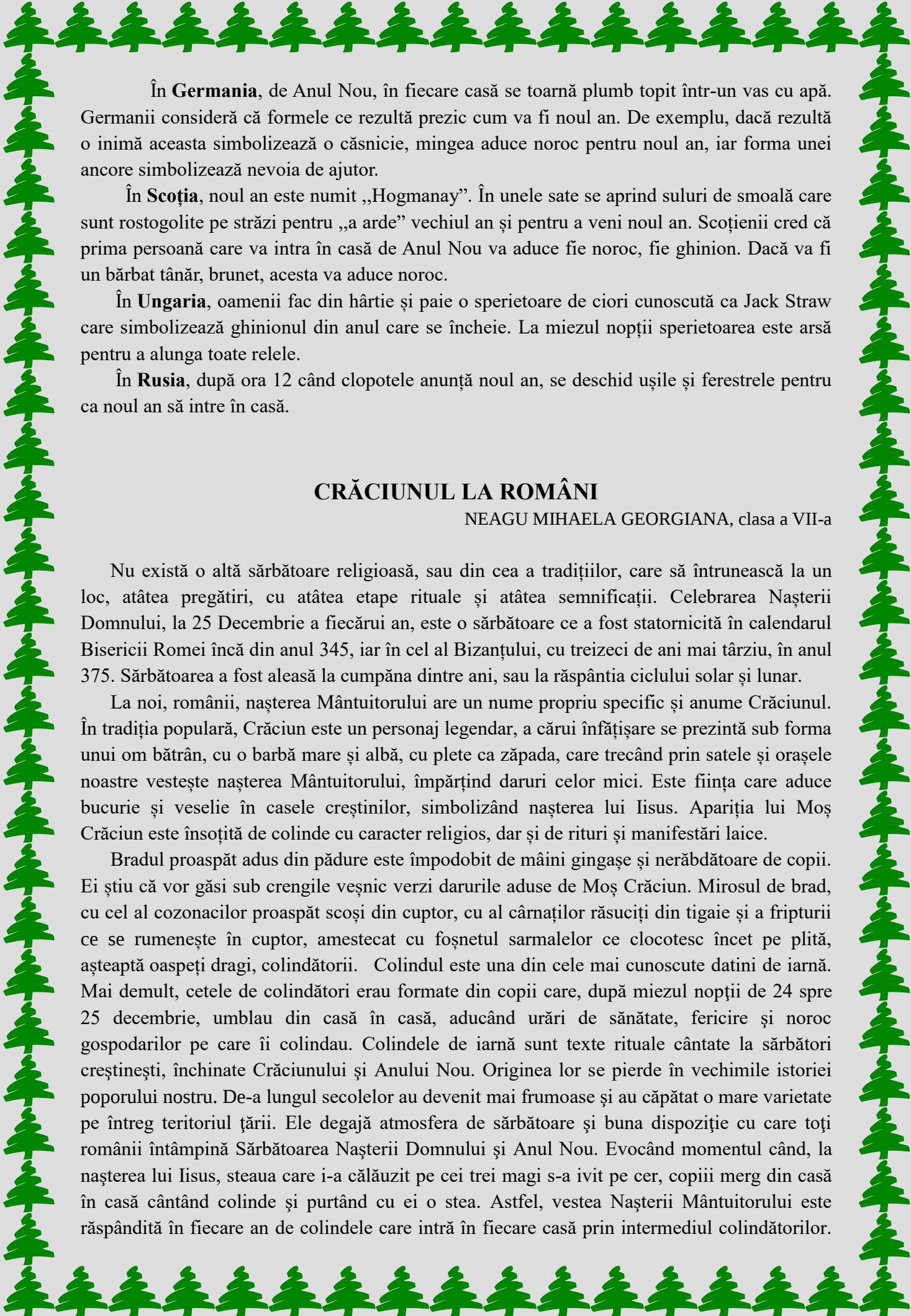
În partea de sud a Franței în sobă este ars un buștean, suficient de mare ca să dureze de la Crăciun la Anul Nou. În trecut cenușa acestui buștean era răspândită pe câmp, pentru a aduce recolte bogate.

În trecut, în fiecare familie franceză se pregătea "Prăjitura celor Trei Magi", care avea ascunsă în ea un bob de fasole. Cine îl găsea devenea Rege sau Regină pentru întreaga zi de Crăciun. Un alt obicei era ca de Crăciun copiii să plece în căutarea Magilor, având la ei grămezi de fân pentru a le hrăni acestora cămilele. Și în Franța Crăciunul este o ocazie pentru întreaga familie de a se reuni, a se bucura, și nu în ultimul rând de a se ruga. În Ajunul Crăciunului bisericile și catedralele sunt viu luminate și împodobite, iar clopotele bat pentru a-i atrage pe credincioși. Odată cina terminată familia se duce la culcare, fără să uite să lase focul aprins și pe masă mâncare și băutură, dacă Fecioara Maria se va opri în casa lor. Copiii își lasa ghetete sau saboții pentru ca Pere Noel sau Copilul Christos să le umple cu daruri. În nordul Franței copiii primesc cadouri pe 6 decembrie, de ziua Sf Nicolae, în loc de Crăciun. Adulții își fac unii altora cadouri în ultima zi a anului. În **Franța**, în noaptea dintre ani se organizează petreceri numite Reveillon de Saint Silvestre, de aici provenind și termenul de „revelion”. De la petrecerile francezilor sunt nelipsite șampania, strugurii și smochinele

În **Danemarca**, în noaptea de Anul Nou, oamenii au obiceiul de a sparge farfurii la ușile prietenilor. Cu cât mai multe farfurii sparte, cu atât mai mulți prieteni vor fi și în noul an. O altă superstiție este ca fiecare persoană să se ridice de pe scaun la intrarea în noul an pentru a alunga astfel spiritele rele.

În **Olanda**, se sărbătorește Oudejaarsdag (ziua anului trecut) prin focuri de artificii care încep din zorii zilei și țin până noaptea târziu. În unele zone ale țării, localnicii fac focuri de tabără din brazii de Crăciun pentru a alunga spiritele rele.

În **Suedia**, se ascund răvașe și mici surprize în desertul servit în noaptea de Revelion. Se spune că cel care le găsește va avea noroc tot anul următor.

În **Germania**, de Anul Nou, în fiecare casă se toarnă plumb topit într-un vas cu apă. Germanii consideră că formele ce rezultă prezic cum va fi noul an. De exemplu, dacă rezultă o inimă aceasta simbolizează o căsnicie, mingea aduce noroc pentru noul an, iar forma unei ancore simbolizează nevoia de ajutor.

În **Scotia**, noul an este numit „Hogmanay”. În unele sate se aprind suluri de smoală care sunt rostogolite pe străzi pentru „a arde” vechiul an și pentru a veni noul an. Scoțienii cred că prima persoană care va intra în casă de Anul Nou va aduce fie noroc, fie ghinion. Dacă va fi un bărbat tânăr, brunet, acesta va aduce noroc.

În **Ungaria**, oamenii fac din hârtie și paie o sperietoare de ciori cunoscută ca Jack Straw care simbolizează ghinionul din anul care se încheie. La miezul nopții sperietoarea este arsă pentru a alunga toate relele.

În **Rusia**, după ora 12 când clopotele anunță noul an, se deschid ușile și ferestrele pentru ca noul an să intre în casă.

CRĂCIUNUL LA ROMÂNI

NEAGU MIHAELA GEORGIANA, clasa a VII-a

Nu există o altă sărbătoare religioasă, sau din cea a tradițiilor, care să întrunească la un loc, atâtea pregătiri, cu atâtea etape rituale și atâtea semnificații. Celebrarea Nașterii Domnului, la 25 Decembrie a fiecărui an, este o sărbătoare ce a fost statornicită în calendarul Bisericii Romei încă din anul 345, iar în cel al Bizanțului, cu treizeci de ani mai târziu, în anul 375. Sărbătoarea a fost aleasă la cumpăna dintre ani, sau la răspântia ciclului solar și lunar.

La noi, românii, nașterea Mântuitorului are un nume propriu specific și anume Crăciunul. În tradiția populară, Crăciun este un personaj legendar, a cărui înfățișare se prezintă sub forma unui om bătrân, cu o barbă mare și albă, cu plete ca zăpada, care trecând prin satele și orașele noastre vestește nașterea Mântuitorului, împărțind daruri celor mici. Este ființa care aduce bucurie și veselie în casele creștinilor, simbolizând nașterea lui Iisus. Apariția lui Moș Crăciun este însoțită de colinde cu caracter religios, dar și de rituri și manifestări laice.

Bradul proaspăt adus din pădure este împodobit de mâini gingașe și nerăbdătoare de copii. Ei știu că vor găsi sub crengile veșnic verzi darurile aduse de Moș Crăciun. Mirosul de brad, cu cel al cozonacilor proaspăt scoși din cuptor, cu al cărnaților răsuciți din tigaie și a fripturii ce se rumenește în cuptor, amestecat cu foșnetul sarmalelor ce clocotesc încet pe plită, așteaptă oaspeți dragi, colindătorii. Colindul este una din cele mai cunoscute datini de iarnă. Mai demult, cetele de colindători erau formate din copii care, după miezul nopții de 24 spre 25 decembrie, umblau din casă în casă, aducând urări de sănătate, fericire și noroc gospodarilor pe care îi colindau. Colindele de iarnă sunt texte rituale cântate la sărbători creștinești, închinat Crăciunului și Anului Nou. Originea lor se pierde în vechimile istoriei poporului nostru. De-a lungul secolelor au devenit mai frumoase și au căpătat o mare varietate pe întreg teritoriul țării. Ele degajă atmosfera de sărbătoare și buna dispoziție cu care toți românii întâmpină Sărbătoarea Nașterii Domnului și Anul Nou. Evocând momentul când, la nașterea lui Iisus, steaua care i-a călăuzit pe cei trei magi s-a ivit pe cer, copiii merg din casă în casă cântând colinde și purtând cu ei o stea. Astfel, vestea Nașterii Mântuitorului este răspândită în fiecare an de colindele care intră în fiecare casă prin intermediul colindătorilor.

Ei sunt răsplătiți de gazde cu fructe(mere, nuci), colaci, bomboane și chiar bani. Superstiția spune că dacă gospodarul nu primește și nu omenește colindătorii, tot anul îi va merge rău, recolta va fi slabă și nu va avea belșug în casă.

Poezia (textul) acestor colinde este foarte variată, dezvoltându-se pe o varietate de teme: cosmogonia, vânătoarea cerbului sau a leului, metamorfoza, păstoritul. Colindele vorbesc, într-o atmosferă de legendă, despre lume și stihii, dar mai ales despre viața gospodărească, eroism și iubire. Atmosfera sugerată este optimistă. Această transfigurare optimistă a vieții este determinată de caracterul de urare al colindelor. Venind din lumea obștilor sătești, colindele sunt cântece de urare ce exprimă, în versuri și melodii de mare frumusețe, bucuria întâmpinării Anului Nou, toate speranțele ce se leagă de el. Urarea din colinde era un mod poetic de a inspira omului încrederea în anul ce vine, de a-l face să creadă cu tărie în împlinirea urării. Colindele păstrează fără îndoială unele din cele mai vechi realizări poetice românești. Peste vechile urări s-au suprapus, cu timpul, elemente creștine care au fost împrumutate din Biblie, din viețile sfinților sau din textele apocrife. Legătura colindelor cu tradiția este puternică încă, dar se produc astăzi mari schimbări și adaptări. Folclorul orășenesc orientează colindele către o actualitate extrem de viabilă, incluzând o diversitate de aspecte: economic, administrativ, politic, nelipsind contextul istoric pentru a fi mereu contemporane.

În ziua întâi de Crăciun, dis-de-dimineață, oamenii merg la biserică pentru a participa la slujba Nașterii Domnului Iisus Hristos. Mulți săteni împreună cu copiii lor primesc Sfânta taină a împărtășaniei. În dimineața zilei de Crăciun, copiii merg cu „Steaua”, vestind Nașterea Domnului și făcând urări gazdelor.

Cele trei zile de Crăciun, pline de belșug și liniște, trec repede, dar pe 31 decembrie, ne pregătim să întâmpinăm noul an.

Neagu Mihaela - clasa a VII-a

TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE IARNĂ ÎN TELEORMAN

FUSARU CAMELIA IULIA CRISTIANA, clasa a VII-a

Sărbătorile de iarnă prilejuiesc momente de trăire duhovnicească și bucurie sufletească și pentru românii din sudul țării, din județul Teleorman. Așezate într-o zonă de șes, localitățile de pe Valea Călmățuiului sunt locuite de oameni harnici, cu frică de Dumnezeu, a căror ocupație de bază este agricultura și creșterea animalelor.

În zona noastră, încă din ziua de Sfântul Apostol Andrei, oamenii se pregătesc să întâmpine cum se cuvine Nașterea Domnului și Anul Nou. În această zi, oamenii pun grâu la încolțit și, după cum el crește până la Crăciun, așa va fi recolta de grâu de anul viitor. Un obicei pe cale de dispariție este și acela de a pune ramuri de măr, vișin sau cireș, puse într-un vas cu apă și ținute până la Anul Nou sunt considerate ca aducătoare de noroc.

O altă sărbătoare importantă este Sfântul Nicolae. În case este bucurie mare. Toti copiii își așează și își lustruiesc papucii, ghetuțele și pantofii pentru ca dimineța să le gasească pline cu bomboane, haine, dulciuri și rechizite pentru școală. Seara, copiii se culcă frumos în pat cu gândul la ce le va aduce Moșul dimineța. Părinții se pregătesc și ei pentru ziua de Sfântul Nicolae. Ei pregătesc coșul cu bunătăți pentru biserică și merindele pentru masă. Atunci când pune Moșul cadourile în ghetuțele copiilor cuminți și un bețișor în ghetuțele celor năzdrăvani, toată lumea doarme. Dimineța toți copiii găsesc câte un cadou în ghetuțele lor. După ce își desfac cadourile copiii se duc împreună cu părinții la biserică, să îi mulțumească lui Dumnezeu și Sfântului Nicolae.

Ansamblul de acțiuni care preced marea sărbătoare, capătă caracterul unor preocupări prioritare, atât în exteriorul, cât și în interiorul casei. Totul trebuie să strălucească de curățenia, atât casa, cât și curtea.

După o perioadă aspră de post, sărbătoarea Crăciunului bate la ușă. Curățenia s-a terminat, totul scilipește. Omătul s-a așternut. Urmează partea cea mai plăcută: împodobitul bradului, tăierea porcului, pregătirea bucatelor, colindele, darurile de la Moș Crăciun, momentele plăcute petrecute în jurul mesei alături de familie și prieteni, vizitele, musafirii... și momentul culminant al sărbătorii, slujba de Crăciun.

Tăierea porcului este un moment deosebit de important. Porcul de Crăciun este îngrășat în mod special pe parcursul unui an, spre a satisface nevoia de hrană a întregii familii. La tăierea porcului participă întreaga familie, fiecare având sarcini precise: aducerea paielor, transportul apei fierbinți și turnarea acesteia pentru spălatul și curățarea porcului. Ziua tăierii porcului este o zi de muncă intensă, căci urma tranșarea cărnii și pregătirea produselor tradiționale, slănină, cîrnați, caltaboși etc.

Apoi, pregătirea mâncărurilor capătă dimensiunile unui ritual străvechi. Mâncărurile tradiționale: cârnații, chișca, toba, răciturile, sarmalele, friptura de porc, jufla și nelipsitul cozonac vor trona pe masa de Crăciun, fiind la loc de cinste alături de vinul roșu cinstit de toată lumea.

De cea mai mare sărbătoare a creștinătății, Nașterea Domnului Iisus Hristos, se merge în cete cu colindul „Bolindeții”, în seara de 23 decembrie. Copiii merg din casă în casă și rostesc cuvintele: „Bună seara la Ajun, ca poimăine la Crăcin, într-un ceas bun”, după care îi spun gazdei numărul copiilor. Gazda le dă „bolindeți”, adică niște colăcei înmuiați în vin, făcuți din

cocă de pâine. În 24 decembrie se merge la colindat, mai ales persoanele adulte, dar încet, încet acest obicei tinde să se piardă.

Bătrânii satelor cred că în ziua de Crăciun este bine să manânci un măr, pentru a te bucura de sănătate în anul care vine. Se consideră că pentru a fi ferit de farmece trebuie să pui sub fața de masă, în cele 4 colțuri, grăunți de usturoi. Oamenii cred că în Ajunul Crăciunului se deschid porțile Raiului, iar cei care mor în aceste zile de sărbătoare ajung direct acolo.

După slujbă, acasă, se pune masa de Crăciun unde se începe cu pastramă sau friptură de vânat (pentru a fi ușori) apoi cu răcitură de pasare, sărmăluțe, friptură și cârnați. La masa de prânz participă întreaga familie, fără excepție, de la copii la bătrâni, împreună cu cei plecați pe alte meleaguri, dar care s-au întors la casa părintească pentru a sărbători împreună Crăciunul. Primii în capul mesei se așează bunicii, apoi tată și mama și după ei copiii, în ordinea în care au venit pe lume, împreună cu soții și copiii lor, nepoți sau strănepoți.

În cea de-a doua zi a sărbătorii, se fac vizite și se duc daruri la rudele apropiate.

În ajunul Anului Nou, copiii merg la Sorcovă ("la sorcovăit"). Ei au sorcove confecționate în casă, de mame sau bunici, un băț lung, împodobit cu fire de busuioc legate cu fir de lână roșie. Copiii rostesc la fiecare casă versurile binecunoscute ("Sorcova, vesela, / Să trăiți, să-mbătrâniți..."). Tot în ajunul Anului Nou, spre seară, adulții merg cu Capra sau cu Plugușorul. O persoană este îmbrăcată într-o mantie din piele de capră, țopăie precum animalul și face urări de bine gazdei. Plugușorul este un obicei străvechi, potrivit căruia, în ajunul Anului Nou, cete de flăcăi merg pe la casele oamenilor și rostesc diferite urări. Aceștia sunt însoțiți de un plug mic, de unde și denumirea colindului.

Botezul Domnului este izvor nesecat de purificare. Prin Aghiasma Mare, oamenii primesc de la Dumnezeu putere sfințitoare și tămăduitoare de răni, apărătoare de rele, primejdii, demoni și vrăjitorii.

Aghiasma adusă de la Biserică este păstrată în vase curate, în sticle legate cu fire de busuioc, folosindu-se drept leac în momentele critice pentru membrii familiei.

În ziua de Bobotează, oamenii obișnuiesc să se spele cu aghiasmă pe față, pentru curățenie, lumină, bunătate și frumusețe, dar stropesc și toate animalele și păsările din gospodărie, pentru sănătate în noul an.

Pe 7 ianuarie, de Sfântul Ioan Botezătorul, cei care îi poartă numele primesc în casele lor „oaspeți-lăutari”(persoane adulte) care le cântă și le urează de bine și copiii la "Iordănit", adică sunt stropiți cu aghiasmă pentru sănătate în noul an.

Sărbători fericite!

DARUL LUI DUMNEZEU

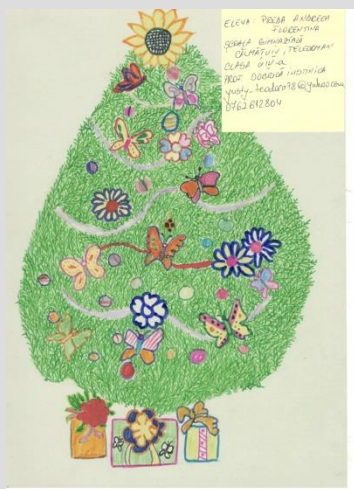
MANEA ANDREEA MARIA, clasa a VIII-a

Iarna a sosit pe meleagurile noastre cu mantia ei argintie. Fiul ei, Decembrie, o ajută să îmbrace pinii și brazii cu cojoace grele de zăpadă, în timp ce fluturași de argint zboară pe aripile nevăzute ale vântului.

Privind pe fereastră stelutele argintii ce se desprind din norii ca de vată, îmi dau seama că, dacă nu aș ști că ninge, i-aș putea confunda cu mici petale albe. În zare, șuieră un suflu înghețat ce împinge norii posomorâți dintr-o parte în alta. Copacii cu zale de gheață dansează uluitor cu vântul năpraznic.

Luna decembrie, în care nopțile sunt cele mai lungi din an, este, mai ales pentru copii, cea mai plăcută perioadă din an: zăpadă, săniuș, sărbători, miros de sarmale și cozonac, brazi împodobiți, coline și, mai ale, Crăciunul.

Crăciun, un cuvânt atât de iubit de oameni, dar și greu de înțeles în adevăratul lui sens. Mulți se gândesc la lucruri lumești: cadouri scumpe, tăiatul porcului, mese îmbelșugate sau excursii în diferite locuri. Puțini reușesc să trăiască spiritual Crăciunul.

Crăciunul marchează nașterea Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, făcut om pentru mântuirea noastră.

„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, pentru ca tot cel ce crede într-Însul să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan 3, 16). Aceste cuvintene descoperă marea bunătatea și dragostea lui Dumnezeu față de neamul omenesc, care avea asupra sa păcatul strămoșesc.

Prin Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos ni se descoperă iubirea lui Dumnezeu pentru noi oamenii, și totodată El ne aduce în suflet dragostea, credința și nădejdea de a trece mai ușor peste încercările pe care le avem în viața noastră.

Dragostea lui Dumnezeu se arată prin darurile și muștrările pe care le primim drept răsplată pentru faptele noastre. Dumnezeu nu ne iubește pentru ceea ce suntem noi ci datorită Lui. De fapt, El nu ne iubește doar pe noi, creștinii, ci îi

iubește pe toți oamenii, din întreaga lume, în mod egal și necondiționat. Dragostea lui Dumnezeu nu poate fi explicată. Este perfectă.

Iisus a spus că cele mai importante porunci sunt să L iubești pe Dumnezeu și să i iubești pe ceilalți oameni și ne a învățat să ne lăsăm lumina să lumineze, încât să vadă și ceilalți faptele noastre bune și să L slăvească pe Dumnezeu.

Sărbătoarea Crăciunului, celebrarea pruncului sfânt, înseamnă pentru mine bucurie, pace și liniște alături de cei dragi. Crăciunul trebuie să ne reamintească, în fiecare an, cât de fericiți putem fi sub îndrumarea și binecuvântarea domnului nostru Iisus Hristos.

PAGINA CADRELOR DIDACTICE

IARNA LA BUNICA

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR LINCĂ
CRISTIANA
GRĂDINIȚA NR.3 BUJORU
COMUNA CĂLMĂȚUIU, JUDEȚUL
TELEORMAN

Fiind copil, în ierni geroase
Când toată lumea stătea- n case
Noi după bunica umblam
Și curioși o întrebam:
Cum era pe vremea ei
Și ce jocuri ea juca
Când afara mult ninge.
Bunica cu glasul ei
Blând, dulce și gingas
Și cu duiosia ei
Ne strângea pe lângă ea
Și așa ne povestea:
Ei, dragii mei nepotei
Chiar și în zilele geroase
Copiii nu stăteau în case
Saniutele-si luau
Și pe pârtii se duceau
Unii cu bulgari se bateau
Alții omuleți faceau
Noi cu sănii ne dadeam
Doamne și ce mai cădeam!
Seara mai veneam acasa

Cu obrazii inghetati
Ne puneam pe lângă sobă
Și acolo adormeam
Fericiți și multumiti.
Așa cum veniți și voi
Tot așa faceam și noi.

DE CRĂCIUN

PROF.ÎNV.PREȘCOLAR LINCĂ
CRISTIANA
GRĂDINIȚA NR.3 BUJORU
COMUNA CĂLMĂȚUIU, JUDEȚUL
TELEORMAN

De Crăciun la noi acasă
Toată lumea i bucuroasă
Bradul am împodobit
Cu beteala, globulete,
Stelute și beculețe.
Și masa am incarcat
Cu pâine caldă, cozonac,
Sărmăluțe, prajituri
Ca așa i de sărbători.
Primin și colindători
II servim cu colacei
Nuci și mere, bomboanele.
Ne uram de sănătate

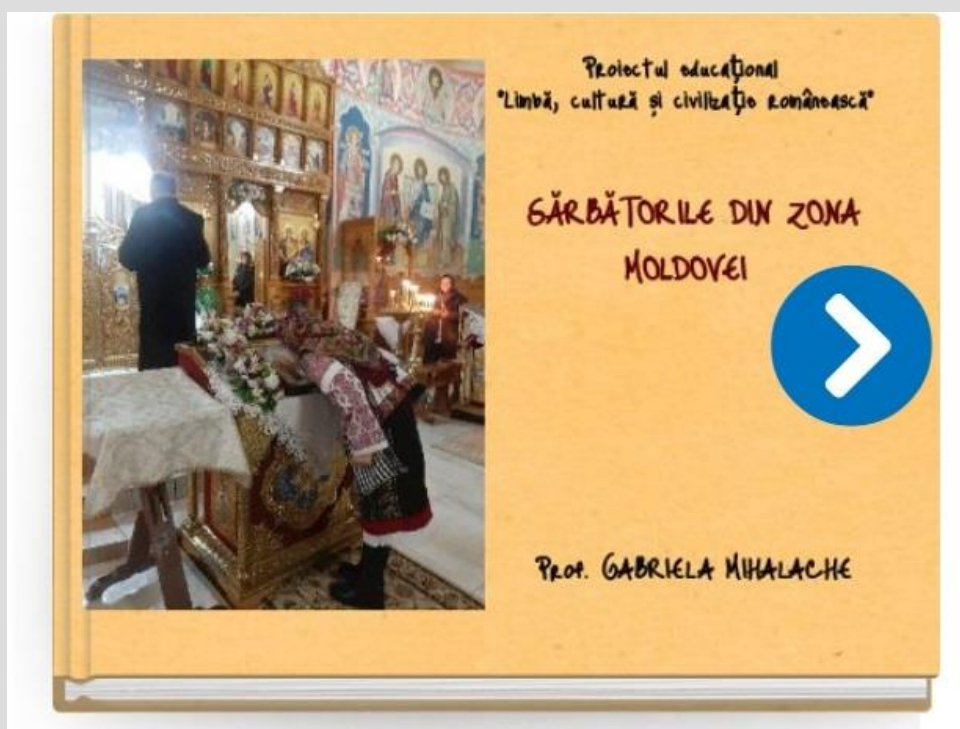
Tot de bine sa avem parte!

RESURSE DIGITALE

PROF. MIHALACHE GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLMĂȚUIU

Vă propun două resurse online cu titlul "Sărbătorile din zona Moldovei"

- Un material de predare de tip carte, creat în aplicația **storyjumper** (<https://www.storyjumper.com/book/read/95922006>)

- Un exercițiu de consolidare de tipul ordonare perechi, creat în aplicația **LearningApps.org** (<https://learningapps.org/display?v=pgxnhoyca21>)

CUM SE FORMEAZĂ ZĂPADĂ???

PROF. ÎNV. PRIMAR ILIE MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLMĂȚUIU, TELEORMAN

Cu siguranță te-ai întrebat și tu la un moment dat cum se formează zăpada. După cum știți, ea este formată din apă. Atunci când temperaturile sunt mai scăzute, vaporii de apă din atmosferă trec în stare solidă. Acest fenomen se numește sublimare.

Iarna este unul dintre cele mai îndrăgite anotimpuri de la noi din țară. Deși poate deveni neplăcut în cazul în care cade în cantități prea mari, neaua (cum mai este numită popular zăpada) este motiv de bucurie.

Și totuși, cum se formează zăpada? Cum apar îndrăgiții fulgi de zăpadă de care toată lumea, cu mic cu mare, este încântată? Ei bine, după această trecere a vaporilor în stare solidă, se formează cristalele de gheață, un fel de ace subțiri. În această formă ele nu sunt suficient de grele pentru a cădea pe pământ și trebuie să se grupeze. Au proprietatea de a se uni între ele în diverse figuri geometrice și astfel apar fulgii de zăpadă. Cea mai cunoscută formă a fulgilor este cea a unei stelute cu șase colțuri.

Contrar a ceea ce credem, sau mai bine zis vedem, zăpada este incoloră și nu albă. Lumina este reflectată pe întreaga suprafață a fulgilor, iar ochiul uman percepe această reflexie ca fiind albă.

Tot datorită acestei oglindiri a luminii, vederea noastră poate avea de suferit dacă petrecem o perioadă îndelungată afară, în zăpadă, fără protecție. Pentru asta, trebuie să alegem o pereche de ochelari de soare potriviți. De asemenea, este important de știut că ochii copiilor sunt mult mai sensibili decât ai adulților.

Zăpada este pătura culturilor agricole. Fără ea, plantele nu trec cu bine iarna și astfel va fi afectată recolta. Stratul de zăpadă le oferă plantelor protecția de care au nevoie pentru a nu îngheța. Totodată, în urma topirii, primăvara, solul își reface rezerva de apă.

Dicționar

Atmosferă: înveliș gazos care înconjoară Pământul; aer

Reflexie: reîntoarcere parțială a luminii

Sursa: Ro.ripleybelieves.com

Sursă foto: Pixabay.com

ȘTIRI DIN VIAȚA ȘCOLII

Centrul after-school "NOUĂ NE PASĂ"

În anul școlar 2020-2021, începând cu data de 8 februarie 2021, 30 de copii din clasele III-VI beneficiază de cursurile de educație remedială organizate prin programul "Nouă ne pasă". În zilele de curs, copiii primesc o masă caldă la școală, iar echipa de profesori beneficiază de materialele didactice necesare desfășurării activităților after-school.

Mulțumim Fundației eMAG care sponsorizează programul!

Dăm Click pe România 2020

Asociația Ateliere Fără Frontiere anunță laureații programului Dăm Click pe România 2020 și adaugă 122 școli și organizații selectate pentru a beneficia de 2000 de calculatoare, astfel încât lipsa echipamentelor IT să nu mai fie un impediment pentru participarea la școala online, dar și pentru a susține inițiative locale pentru integrare și educație. Programul este implementat cu sprijinul Kaufland România și OMV Petrom.

Cei 122 laureați ai programului Dăm Click pe România, provin din 36 de județe ale țării, având în total 12.000 de beneficiari finali – elevi, profesori, specialiști în educația celor cu nevoi speciale.

Lista integrală a laureaților Dăm Click pe România poate fi consultată aici(<https://static1.squarespace.com/static/5637bafbe4b03f1a5b0df3a3/t/5fa3be10135df2729fb8f781/1604566546353/Lista-Laureati-Dam-Click-pe-Romania-2020.pdf>).

Laureații au fost aleși, pe baza evaluării proiectelor depuse, de către o comisie alcătuită din reprezentanți ai Ateliere Fără Frontiere și ai partenerilor ediției. Comisia a urmărit relevanța, impactul, fezabilitatea și sustenabilitatea proiectelor depuse de către candidați.

Aflat la a cincea ediție, programul Dăm Click pe România, implementat cu sprijinul Kaufland România și OMV Petrom, continuă să contribuie la dotarea tehnică a instituțiilor de învățământ și a organizațiilor ce activează în comunități dezavantajate, demersul alăturându-se celor peste 17.000 de calculatoare donate deja prin platforma de donații pentru educație EduClick.

Calculatoarele donate în acest program fac parte din echipamentele IT uzate pe care Ateliere Fără Frontiere le obține în calitate de collector autorizat de la companii și diverse organizații și care sunt recondiționate de persoanele vulnerabile și dezavantajate care lucrează într-unul dintre atelierele de inserție socio-profesională ale asociației.

Printre laureații acestei ediții se numără și școala noastră. Cele douăzeci de calculatoare primite își așteaptă beneficiarii o dată cu reluarea cursurilor.

CUPRINS

Gânduri la început de an.....	2
Însemnări pe marginea cărților	3
Să ne cunoaștem țara – popasuri la locuri sfinte.....	6
Tradiții creștin ortodoxe	8
Tradiții de iarnă în Teleorman	12
Iarna în sufletele copiilor	20
Pagina cadrelor didactice	27
Curiozități	28
Știri din viața școlii.....	30

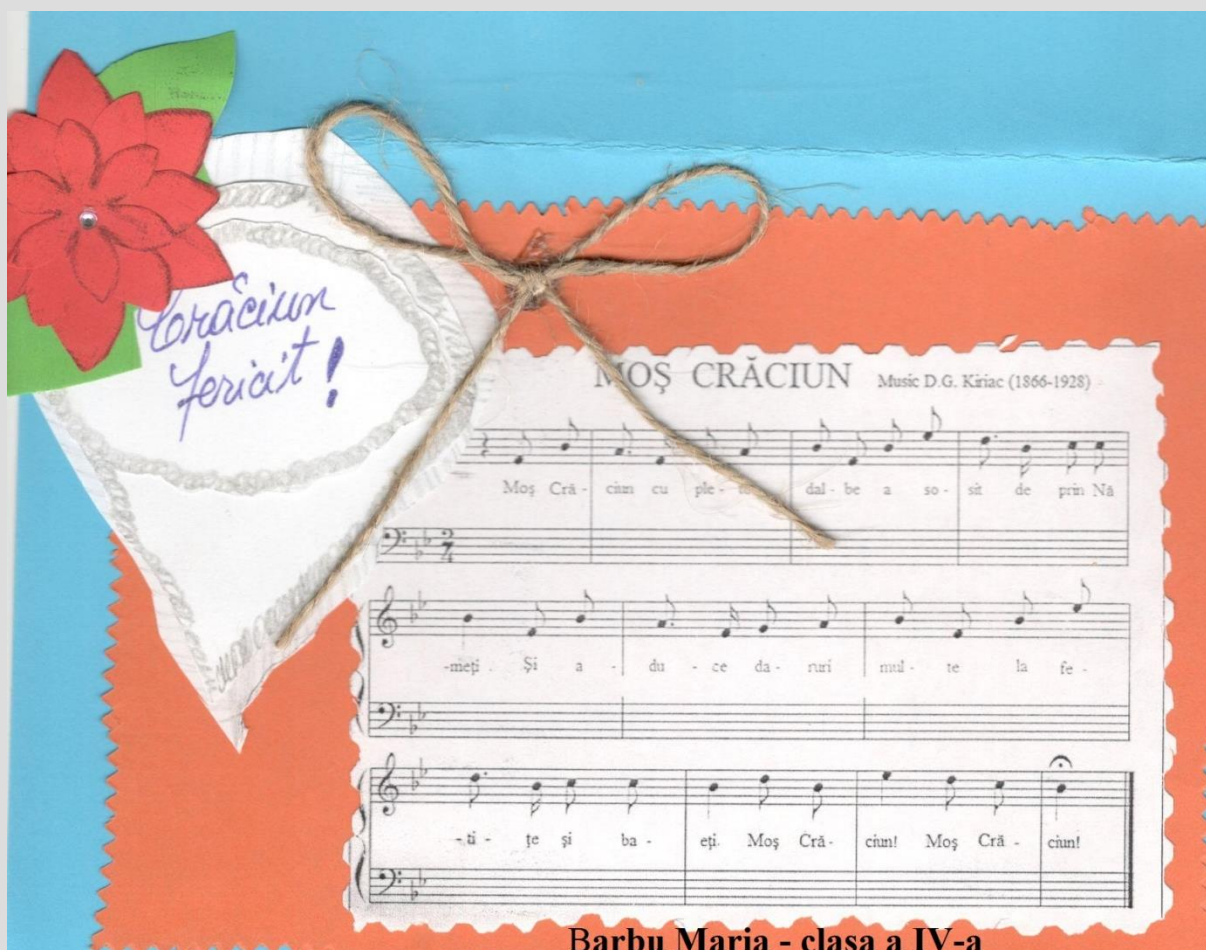
Creșu Eduard Andrei - clasa a II-a

COLECTIVUL DE REDACTIE

Coordonator: Prof. Mihalache Gabriela

Redactori Manea Andreea, clasa a VIII-a, Agiu Valentina Maria, clasa a VIII-a, Crețu Alexandru Marin, clasa a VIII-a, Ivana Raul Florin Daniel, clasa a VIII-a

Colaboratori: cadrele didactice și elevii Școlii Gimnaziale N. Bălcescu

Barbu Maria - clasa a IV-a

Vă mulțumim că ați răsfoit paginile revistei noastre!
Revistă trimestrială în format electronic a Școlii Gimnaziale Călmățuii sat Nicolae
Bălcescu, com. Călmățuii, jud.
Teleorman

e-mail: scoala_călmățuii@yahoo.com
web: <https://scoli.didactic.ro/scoala-gimnaziala-calmatuui>